

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Το «Σύνθημα» Τζακ Χιούστον στον άγνωστο που σήκωσε το τηλέφωνο με τα λόγια :

«Εγώ πηγαίνω στο πάρκο», ήταν η αρχή του τέλους για τον Μαξιμίλιαν Κρουζ και την Ενρίκα Μπόργε. Κινητοποιήθηκαν αμέσως οι μηχανισμοί που είχαν σπηθεί από μέρες, μεταξύ των ανδρών των μουσικών υπηρεσιών των προξενείων της Βρετανίας και της Σοβιετικής Ένωσης, στο Σύνδνεϋ, στο βρώμικο πόλεμο των κατασκόπων.

Μια μουσική και φυσικά προσωρινή συνεργασία, δύο εξ αντιθέτων πολιτικών δυνάμεων που μοναδικό στόχο είχε να «απαλλαχτούν οριστικά», από δύο άτομα εκθρικά μεν και στις δύο πλευρές, αλλά κάποτε υπήρξαν χρήσιμα για τις πληροφορίες που είχαν δώσει.

Τώρα τα δύο αυτά άτομα, συγκεκριμένα ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, και η Ενρίκα Μπόργε, τους ήταν τελείως άχρηστα, αλλά και επικίνδυνα για να τα «προστατεύσουν» σε ξένη χώρα.

Η κουβέρτα που «άπλωσε» έξω από το παράθυρό του, ο Αυστραλός συνταξιούχος, (διότι τέτοια εντολή πήρε από κάποιο φίλο του και μερικά χρήματα, χωρίς φυσικά να του εξηγήσουν το «γιατί»), έγινε αμέσως αντιληπτή από τον «ειδικό παρατηρητή» του Σοβιετικού προξενείου του Σύνδνεϋ, ο οποίος και ενημέρωσε το άτομο που περίμενε στο ακουστικό.

Ο ωραίος Ρώσος, μέλος της ομάδας των μουσικών υπηρεσιών, που είχε εντολή να «κερδίσει την εμπιστοσύνη» της φιλοξενούμενης Γερμανίδας Ενρίκα Μπόργε, και να την φλερτάρει, της είχε συστηθεί ως δημοσιογράφος.

Την προηγούμενη νύχτα πίνοντας το ποτό τους στην βεράντα του προξενείου, της είχε πει ότι θα ήταν εκείνος που θα την συνόδευε στο «πάρκο», εννοώντας ότι θα την έφερνε σε άμεση επαφή με το «πρόσωπο», που δεν ήταν άλλο από τον Μαξιμίλιαν Κρουζ, προσθέτοντας ότι θα την προστάτευε σε περίπτωση που θα διέτρεχε τον οποιοδήποτε κίνδυνο.

-Πιθανόν να γίνει, της είπε, αύριο ή μεθαύριο.

Αυτό ενθουσίασε τόσο πολύ την Ενρίκα Μπόργε που σπρώχθηκε από την θέση της πήγε κοντά του, έσκυψε και τον φίλησε στο μάγουλο.

Ύστερα κοιτάζοντας τον στα μάτια του ψιθύρισε σιγά: -Αύριο το βράδυ θα έρθω στο δωμάτιο σου. Ελπίζω να μη κλειδώσεις την πόρτα.

Σπρώχθηκε και με ένα αργό νωχελικό βάδισμα πήγε και κάθισε στην θέση της.

Ο ωραίος Ρώσος που της είχε συστηθεί ως Αλεξέι, χωρίς να είναι αυτό το πραγματικό του όνομα, δεν έδειξε την παραμικρή αντίδραση στο φιλί της και στα όλα υπονοούμενα λόγια της.

Όταν η Ενρίκα Μπόργε κάθισε ξανά απέναντί του, τον κοιτούσε και το βλέμμα της ζητούσε μια απάντηση για τα όσα του ψιθύρισε.

Το αντιλήφθηκε αυτό και της είπε με κάποιο χαμόγελο:

-Ποτέ δεν κλειδώνω το υπνοδωμάτιο μου.

Αυτό την ενθουσίασε και την καθούσασε.

Τον εύρισκε τόσο αρρενωπό. Αισθάνθηκε κάποια ανατριχίλα. Πολύ καιρό είχε να νιώσει το ανδρικό χάδι.

Δεν αναφέρθηκαν σε άλλες λεπτομέρειες. Εξάλλου της είχε πει από καιρό ότι την ημέρα που θα πήγαιναν στο «πάρκο» θα της εξηγούσε στο αυτοκίνητο την κάθε λεπτομέρεια του σχεδίου.

.....

Την άλλη μέρα, όταν ο Αλεξέι μόλις πήρε το μήνυμα

ότι: «είναι στο πάρκο», κινήθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Πήγε μέχρι το υπνοδωμάτιό της και όταν του άνοιξε, φορώντας μια μισάνοιχτη μεταξωτή κόκκινη ρόμπα, της είπε με πολύ σοβαρό ύφος:

-Ετοιμάσου όσο πιο σύντομα μπορείς. Φεύγουμε σε δέκα λεπτά. Στο αυτοκίνητο θα σου δώσω το «τσαντάκι» που χρειάζεσαι και θα σου εξηγήσω κάθε λεπτομέρεια του σχεδίου. Θα σε περιμένω κάτω στην είσοδο.

Η Ενρίκα Μπόργε έβαλε τα δυο της χέρια στο πρόσωπό του ψήλωσε στις μύτες των ποδιών της και τον φίλησε παθιασμένα στο στόμα.

Ύστερα τον έσπρωξε ελαφρά προς τα έξω και έκλεισε την πόρτα.

Ο Αλεξέι το πρώτο πράγμα που έκανε όταν έκλεισε η πόρτα πίσω του, ήταν να βγάλει το μαντίλι του και να σκουπίσει δυνατά τα χείλη του.

Το φιλί της, του προκάλεσε απδία.

Το φιλί μιας Ναζί να δολοφόνου σκέφθηκε και προχώρησε προς την έξοδο περιμένοντας να κατέβει.

.....

Στην αυλή του προξενείου υπήρχε το αυτοκίνητο με το οποίο θα πήγαιναν.

Η εντολή ήταν να το οδηγήσει ο ίδιος, έχοντας εκείνη δίπλα του.

Όμως στον ήσυχο δρόμο που στεγάζεται το προξενείο και σε μικρή απόσταση, θα ήταν σταθμευμένο το αυτοκίνητο της «αποστολής». Ένα κλειστό μαύρο βαν με προσωρινά πλαστές πινακίδες.

Στο αυτοκίνητο βρισκόταν τρία άτομα που επέλεξαν οι βρετανοί. Μια γυναίκα αναισθησιολόγος και δύο Αυστραλοί συμπατριώτες της. Ο ένας ήταν ο οδηγός. Ο άλλος ένας πελώριος τύπος θα καθόταν δίπλα της για να ακινητοποιήσει το πρώτο «πακέτο», την στιγμή που η αναισθησιολόγος θα της έβαζε την ένεση.

Ο Αλεξέι περιμένοντας την Ενρίκα στον διάδρομο, ένωσε ένα ελαφρό χτύπημα στην πλάτη.

Γύρισε να δει. Ήταν εκείνη που ακουμπώντας πάνω του του είπε:

- Είμαι έτοιμη. Πάμε;

- Βεβαίως απάντησε εκείνος και άνοιξε την πόρτα της εξόδου.

Κατέβηκαν και μπήκαν στο αυτοκίνητο του προξενείου.

Εκείνος προχώρησε προς την θέση του οδηγού.

Η Ενρίκα Μπόργε πήγε και κάθισε δίπλα του. Φορούσε ένα ωραίο κίτρινο καλοκαιρινό φόρεμα. Την στιγμή που κάθισε, τράβηξε την φούστα της όσο μπορούσε προς τα πάνω, πολύ πιο ψηλά από τα γόνατα, αφήνοντας να φανούν τα λευκά της πόδια.

Του χαμογέλασε όλο νάζι.

Εκείνος δεν έδειξε καμιά αντίδραση. Βιαζόταν να απαλλαγεί από το «πακέτο» όσο μπορούσε πιο σύντομα.

Σε μικρή απόσταση είδε σταματημένο το κλειστό μαύρο βαν. Ο δρόμος ήταν έρημος εκείνη την στιγμή. Σταμάτησε ακριβώς από πίσω.

- Γιατί σταματήσαμε; τον ρώτησε η Ενρίκα Μπόργε απορημένα.

-Θα αλλάξουμε αυτοκίνητο. Δεν μπορούμε να πάμε με αυτό του προξενείου. Κατέβηκε πρώτος. Κατέβηκε και εκείνη και τον ακολούθησε.

Ο Αλεξέι προχώρησε και άνοιξε την πίσω πόρτα του βαν.

- Ανέβα της είπε.

Καθώς εκείνη έκανε τα πρώτα βήματα προς την πόρτα και βάζοντας το πόδι της στο πρώτο μικρό σκαλί

του βαν, τα δύο πελώρια χέρια του Αυστραλού την άρπαξαν από τα μαλλιά, της έκλεισαν το στόμα και την τράβηξαν μέσα.

Ο Αλεξέι έμεινε έξω και έκλεισε την πόρτα. Στην συνέχεια προχώρησε προς το αυτοκίνητό του. Έβαλε μπρος την μηχανή επιστρέφοντας στο προξενείο.

Το βαν με αναμμένη την μηχανή ξεκίνησε αμέσως, αναπτύσσοντας ταχύτητα.

Η αναισθησιολόγος που είχε έτοιμη την σύριγγα της έκανε την ένεση. Δεν χρειάστηκαν παρά μερικά δευτερόλεπτα. Σε λίγο η Ενρίκα Μπόργε βυθίστηκε σε νάρκη.

Το υπνωτικό λειτούργησε με κάθε επιστημονική προσοχή.

Το μικρό μαύρο βαν προχωρούσε προς την κατεύθυνση του πάρκου.

Όταν έφτασε εκεί ο οδηγός είδε από απόσταση τον Μαξιμίλιαν Κρουζ και την κόρη του να προχωρούν αργά απολαμβάνοντας τον περίπατό τους.

Γύρω επικρατούσε σιγή. Δεν υπήρχαν στο δρομάκι άλλα άτομα.

Το αυτοκίνητο προχώρησε αργά στο στενό δρομάκι και όταν έφτασε σε μικρή απόσταση, σταμάτησε λίγα μέτρα πίσω τους.

Τότε βγήκαν από αυτό οι δυο Αυστραλοί, ο οδηγός και ο πελώριος άνδρας που τράβηξε την Ενρίκα μέσα.

Με γρήγορα βήματα προχώρησαν προς τον Μαξιμίλιαν. Όταν τον έφτασαν εκείνος γύρισε να δει πίσω του. Δεν πρόλαβε να αντιδράσει.

Ο πελώριος άνδρας του έκλεισε το στόμα και τον έσυρε λίγα μέτρα προς το αυτοκίνητο και τον έσπρωξε μέσα. Η αναισθησιολόγος είχε έτοιμη την σύριγγα.

Δεν χρειάστηκαν παρά μόνο λίγα δευτερόλεπτα για να ακουμπήσει ο Μαξιμίλιαν Κρουζ υπνωτισμένος δίπλα στο ήδη υπνωτισμένο κορμί της Ενρίκα Μπόργε.

Ο οδηγός αμέσως έβαλε πιοσινή, βρέθηκε στο κύριο δρόμο και προχώρησε προς άγνωστη κατεύθυνση.

Σε όλη αυτή την κίνηση της απαγωγής του Μαξιμίλιαν Κρουζ, η Άννα πανικόβλητη προσπάθησε να αγκαλιάσει τον πατέρα της να τον τραβήξει πίσω να τον προστατεύσει.

Όμως το μόνο που έγινε ήταν να την σπρώξει με δύναμη ο οδηγός και να την ρίξει κάτω. Όταν σπρώχθηκε ήταν αργά. Το βαν βρισκόταν ήδη στο δρόμο και ανέπτυξε ταχύτητα.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)